09/06/2024

Το Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής του Τυφλού

/ Ορθόδοξες Προβολές

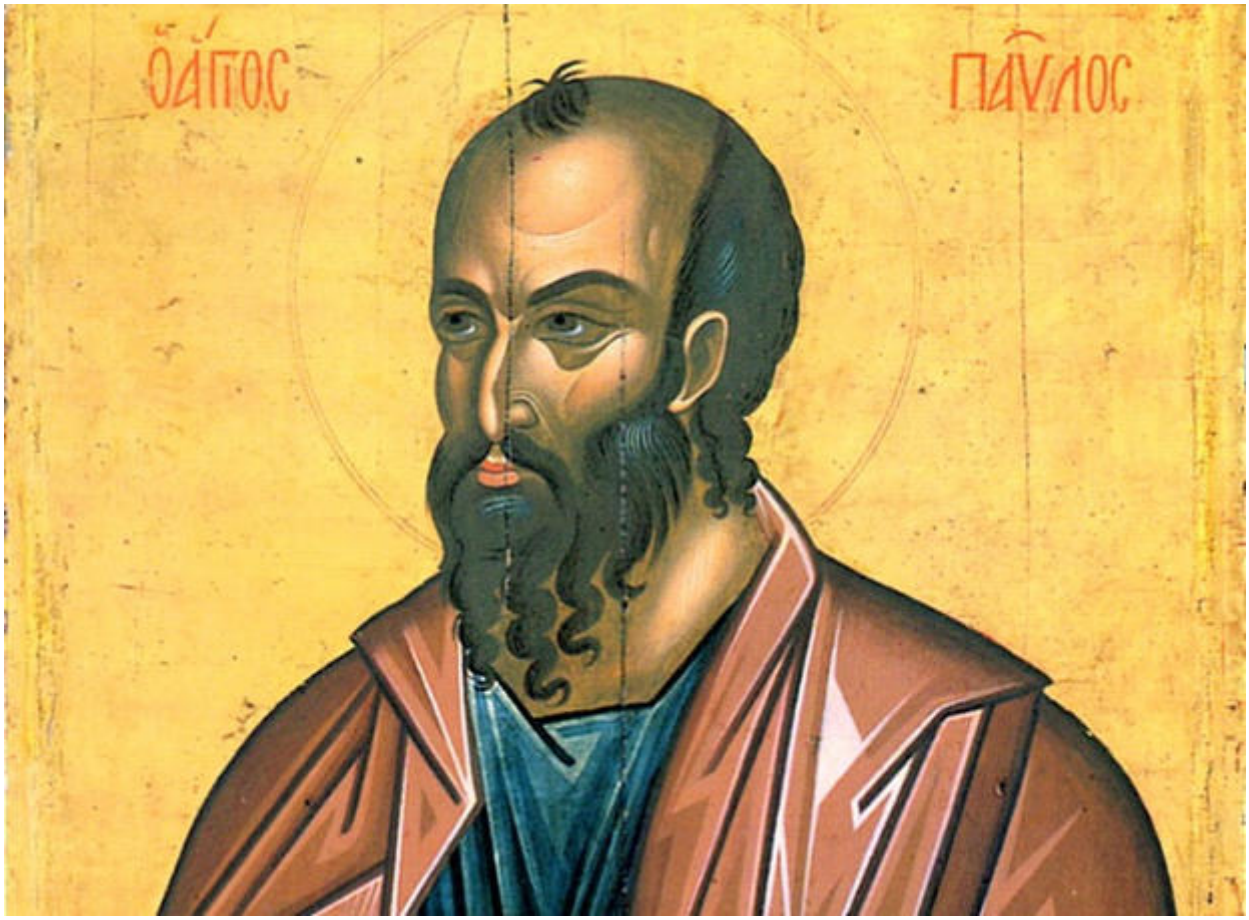

Το Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής του Τυφλού: Πράξεις των Αποστόλων ιστ’, 16-34 (09-06-2024)

Πρωτότυπο Κείμενο

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο δὲ πορευομένων ἡμῶν εἰς προσευχὴν παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη. Αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ ἔκραζε λέγουσα· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ὑμῖν ὁδὸν σωτηρίας. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ

ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ’ αὐτῆς. Καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπὶς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἵλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν Ῥωμαίοις οὖσι. Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ’ αὐτῶν. Καὶ οἱ στρατηγοὶ περιῤῥήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ῥαβδίζειν, πολλάς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εἰς φυλακήν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς· ὃς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφὼς ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεό· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι. Ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμωτηρίου, ἀνεῴχθησάν τε παραχρῆμα αἱ θύραι πᾶσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. Ἔξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεῳγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν ἔμελλεν ἑαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους. Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλῃ ὁ Παῦλος λέγων· Μηδὲν πράξῃς σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γάρ ἐσμεν ἐνθάδε. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔφη· Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Οἱ δὲ εἶπον· Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρῆμα, ἀναγαγών τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιᾶτο πανοικὶ πεπιστευκὼς τῷ Θεῷ.

Νεοελληνική Απόδοση

Εκείνες τις ημέρες, καθώς πηγαίναμε στον τόπο της προσευχής, συνέβη να συναντήσουμε μια δούλη, που είχε μαντικό πνεύμα και με τις μαντείες της απέφερε πολλά κέρδη στους κυρίους της. Αυτή ακολουθούσε τον Παύλο και τον Σίλα και φώναζε : «Αυτοί οι άνθρωποι είναι δούλοι του ύψιστου Θεού, που μας κηρύττουν την οδό της σωτηρίας!» Αυτό το έκανε πολλές μέρες. Ο Παύλος αγανάκτησε· γύρισε πίσω και είπε στο πνεύμα: «Σε διατάζω στο όνομα του Ιησού Χριστού, να βγεις απ’ αυτήν». Την ίδια στιγμή βγήκε το πνεύμα. Όταν είδαν τ’ αφεντικά της ότι μαζί με το πνεύμα χάθηκε κι η ελπίδα του κέρδους που είχαν από την εργασία της, έπιασαν τον Παύλο και το Σίλα και τους έσυραν στην αγορά για να τους παρουσιάσουν στις αρχές. Τους οδήγησαν μπροστά στους ανώτατους άρχοντες της πόλης και είπαν: «Αυτοί οι άνθρωποι είναι Ιουδαίοι και προκαλούν ταραχές

στην πόλη. Θέλουν να εισαγάγουν έθιμα που δεν επιτρέπεται σ’ εμάς, που είμαστε Ρωμαίοι, να τα δεχτούμε ή να τα τηρήσουμε». Τότε ο λαός ξεσηκώθηκε εναντίον τους. Οι άρχοντες τους έσκισαν τα ρούχα και έδωσαν διαταγή να τους ραβδίσουν. Τους έδωσαν πολλά χτυπήματα και μετά τους έβαλαν στη φυλακή κι έδωσαν εντολή στον δεσμοφύλακα να τους φυλάει ασφαλισμένους καλά. Αυτός, εφόσον πήρε μια τέτοια εντολή, τους έβαλε στο πιο εσωτερικό κελί και για λόγους ασφάλειας έσφιξε τα πόδια τους στην ξυλοπέδη. Γύρω στα μεσάνυχτα, ο Παύλος και ο Σίλας προσεύχονταν και έψελναν ύμνους στον Θεό· και τους άκουγαν οι φυλακισμένοι. Ξαφνικά έγινε ένας σεισμός τόσο δυνατός, που σαλεύτηκαν τα θεμέλια της φυλακής. Αμέσως άνοιξαν όλες οι πόρτες και τα δεσμά των φυλακισμένων λύθηκαν. Ο δεσμοφύλακας ξύπνησε· κι όταν είδε τις πόρτες της φυλακής ανοιχτές, έβγαλε το σπαθί του κι ήθελε να σκοτωθεί, νομίζοντας ότι οι φυλακισμένοι είχαν δραπετεύσει. Τότε ο Παύλος του φώναξε: «Μην κάνεις κανένα κακό στον εαυτό σου! Είμαστε όλοι εδώ». Ο δεσμοφύλακας ζήτησε να του φέρουν φώτα, πήδηξε μέσα στο κελί, και τρομαγμένος έπεσε στα πόδια του Παύλου και του Σίλα. Ύστερα τους έβγαλε έξω και τους ρώτησε: «Κύριοι, τι πρέπει να κάνω για να σωθώ;» Αυτοί του είπαν: «Πίστεψε στον Κύριο Ιησού Χριστό και θα σωθείς κι εσύ και το σπίτι σου». Και κήρυξαν σ’ αυτόν και σ’ όσους ήταν στο σπίτι του τον λόγο του Κυρίου. Ο δεσμοφύλακας τους πήρε την ίδια εκείνη ώρα μέσα στη νύχτα κι έπλυνε τις πληγές τους· ύστερα βαφτίστηκε αμέσως ο ίδιος κι όλη η οικογένειά του. Κατόπιν τους ανέβασε στο σπίτι του και τους έστρωσε τραπέζι. Ήταν πανευτυχής που κι αυτός και όλη η οικογένειά του είχαν βρει την πίστη στον Θεό.

Ο Παύλος και ο Σίλας στη φυλακή

Στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα το οποίο προέρχεται από το βιβλίο των Πράξεων, περιγράφονται γεγονότα σχετικά με την άφιξη και την δράση των Αποστόλων Παύλου, Σίλα και Τιμόθεου εις την Μακεδονία και ιδιαίτερα στη πόλη των Φιλίππων. Μετά τη διαφωνία των αποστόλων Παύλου και Βαρνάβα για το αν θα έπρεπε να συμμετάσχει και ο Μάρκος σ’ αυτή τη περιοδεία, χωρίζονται οι δυο και ο Παύλος μετά από όραμα μεταβαίνει στην Μακεδονία μαζί με τους Σίλα και Τιμόθεο. Κατά τις μέρες που έμεναν εκεί και ενώ περνούσαν από την πόλη για να μεταβούν σε συγκεκριμένο χώρο, όπου ήταν η συναγωγή για προσευχή και διδασκαλία, μια νεαρή δούλη η οποία είχε πνεύμα Πύθωνος, ακολουθώντάς τους φώναζε «ούτοι οι άνθρωποι δούλοι του Θεού του Υψίστου εισίν, οίτινες καταγγέλουσιν ημίν οδον σωτηρίας».

Πύθιος ή Πύθων λεγόταν ο Απόλλωνας, ο οποίος λατρευόταν από τους

ειδωλολάτρες ως Θεός και είχε το μαντείο του στους Δελφούς. Από αυτό εξάγουμε το συμπέρασμα ότι η δούλη εκείνη βρισκόταν κάτω από την επίδραση δαιμονίου, το οποίο λεγόταν πνεύμα Πύθωνος και με τις μαντείες της έφερνε μεγάλο κέρδος στους αφέντες της. Αυτή λοιπόν η δούλη ακολουθώντας τους Αποστόλους φώναζε ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι δούλοι του Θεού του Υψίστου και μας υποδεικνύουν το δρόμο της σωτηρίας. Πραγματικά είναι απόλυτα σωστή και αληθινή η διακήρυξη αυτή του διαβόλου, ο οποίος και άλλοτε μπροστά στον Χριστό είπε: «Τι εμοί και σοι, Ιησού Υιέ του Θεού του Υψίστου; ορκίζω σε μη με βασανίσεις». Στο περιστατικό αυτό φαίνεται καθαρά η πονηρία του διαβόλου, ο οποίος χρησιμοποιεί δυο μεθόδους για να παραπλανήσει τους πιστούς. Η πρώτη είναι ότι μετασχηματίζεται σε καλό άγγελο, διαλαλώντας τα πιο πάνω για τους Αποστόλους και αυτό το κάνει για να παραπλανήσει το λαό, ότι αναγνωρίζει τους αποστόλους ώστε μετά την αναχώρησή τους, να διεκδικήσει οπαδούς και να τους κρατήσει στη δική του εξουσία. Η δεύτερη μέθοδος είναι όταν ο διάβολος χρησιμοποιεί ανθρώπους που διαθέτουν κακία και προκαλούν κακό σε άλλους ανθρώπους. Στην προκειμένη περίπτωση έχουμε τους κυρίους της δαιμονιζομένης δούλης, οι οποίοι συνέλαβαν τον Παύλο και τον Σίλα και τους κατηγόρησαν στους στρατηγούς ως ταραχοποιούς. Εκείνοι στη συνέχεια αφού τους έδειραν, τους έκλεισαν στη φυλακή για να τους εξοντώσουν. Δηλαδή τη μια φορά τους επαινεί και την άλλη τους κατηγορεί! Αυτό είναι συνεχώς το έργο του διαβόλου. Μετέρχεται πολλά τεχνάσματα για να διαστρέφει τις καλές διαθέσεις των ανθρώπων. Αυτό το γεγονός λοιπόν με την δαιμονισμένη επαναλαμβανόταν για αρκετές μέρες με αποτέλεσμα ο Παύλος ενοχλημένος, στρέφοντας το πρόσωπό του προς αυτή διέταξε το δαιμόνιο «Παραγγέλω σοι εν τω ονόματι Ιησού Χριστού, ίνα εξέλθης απ' αυτής». Και πράγματι εκπληρώνοντας τον λόγο του Κυρίου που προφήτευσε για όσους τον πιστέψουν πραγματικά «εν τω ονόματι μου δαιμόνια εκβαλούσιν», ευθύς εξήλθε και ελευθερώθηκε η παιδίσκη εκείνη από την δαιμονική τυραννία. Μαζί όμως με το δαιμόνιο που έφυγε, έπαψαν εντελώς και οι μαντείες της νέας, διότι δεν ήταν αυτή που «μάντευε» αλλά μέσω αυτής ο διάβολος. Αυτό είναι ακριβώς που συμβαίνει και στις μέρες μας με όλους αυτούς τους «επιστήμονες» της μαντικής τέχνης που προβλέπουν με διάφορες μεθόδους το μέλλον συνεργαζόμενοι με τους δαίμονες, πλουτίζοντας έτσι εκμεταλλευόμενοι την αφέλεια πολλών.

Βλέποντας λοιπόν οι κύριοι της ότι σταμάτησε η πηγή των κερδών και του πλουτισμού τους, αφού έπαψε πλέον να μαντεύει, τους συκοφάντησαν και πέτυχαν την φυλάκισή τους με τη δικαιολογία ότι αναστατώνουν την πόλη φέρνοντας ξένες συνήθειες. Πράγματι ο Χριστιανισμός παρουσιάστηκε στην ιστορία ως ένας νέος τρόπος ζωής, σαφώς αντίθετος προς τον τότε υπάρχοντα τρόπο ζωής. Ο Χριστιανισμός δεν μπορεί να συμβιβαστεί ποτέ με τον παλαιό τρόπο ζωής που

εμπνέεται από τον διάβολο. Ο Θεός είναι φως ενώ ο σατανάς σκότος. Ο σατανάς είναι νεκρό πνεύμα που μεταδίδει τη νέκρωση σε όσους τον πλησιάζουν, ενώ ο Θεός είναι ζωή και μεταδίδει στους ανθρώπους την «όντως ζωή». Έτσι ακριβώς συνέβηκε με τους αποστόλους οι οποίοι φυλακισμένοι όπως ήταν στην εσωτέρα φυλακή, κτυπημένοι και δεμένοι, καθόλου δεν εμποδίζονταν από το να δοξολογούν τον Θεό και ο Θεός, «ο ευλογών τους ευλογούντας Αυτόν» με δεύτερο θαύμα, με σεισμό, ανοίγει την φυλακή και ελευθερώνει από τα δεσμά τους δούλους Του. Αντιθέτως ο δεσμοφύλακας, ο δούλος του διαβόλου, μόλις αντιλαμβάνεται το κακό που τον βρήκε ετοιμάζει το μαχαίρι του για να αυτοκτονήσει. Αυτή είναι η πορεία όσων εμπιστεύονται τον διάβολο, η απελπισία και η αυτοκαταστροφή. Όμως ακόμα και μέσα στο σκοτάδι της φυλακής θα νικήσει το φως του Αναστημένου Χριστού και δια της αγάπης του Αποστόλου Παύλου ο δεσμοφύλακας θα σωθεί και θα ζητήσει να διδαχτεί και στη συνέχεια να βαπτιστεί αυτός και όλος ο οίκος του «και παραλαβών αυτούς εκείνη την ώρα της νυχτός, έλουσε από των πληγών• και εβαπτίσθη αυτός και οι αυτού πάντες παραχρήμα».

Το σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα διαλαλεί πως η χάρις του Θεού ενεργεί σαν αστραπή. Το μόνο που χρειάζεται είναι ο άνθρωπος ελεύθερα να δώσει την προαίρεσή του και τα υπόλοιπα είναι έργο του παντοδύναμου Θεού. Έτσι λοιπόν ας πορευόμαστε στη ζωή μας, ανοιχτοί και έτοιμοι να ανταποκριθούμε σε κάθε κάλεσμα που ο Θεός δια του Αγίου Πνεύματος θα μας απευθύνει. Αμήν.